

NĚŽNÁ VYZNÁNÍ PRAZE

ROBERT KESSNER

PRAGO *LINE*

The logo for PRAGO LINE features the word "PRAGO" in a bold, black, sans-serif font, followed by "LINE" in a black, italicized, sans-serif font. The text is positioned above a stylized graphic consisting of two horizontal lines: a red line on top and a blue line on the bottom. These lines are connected by a white, wavy, ribbon-like shape that curves under the "O" in "PRAGO" and under the "L" in "LINE".

NĚŽNÁ VYZNÁNÍ PRAZE

ROBERT KESSNER

Praha 2013
Nakladatelství Jindřich Kraus - PRAGOLINE

© Robert Kessner
© nakladatelství Jindřich Kraus - PRAGOLINE 2013

Předmluva:

Tato kniha je pokusem vytvořit portrét duše. Kamenná tvář matky měst se usmívá stejně vstřícně a tajemně jako ústa Mony Lisý. Provokuje, láká, vetře se vám do snů. Rodáci, i ti zavátí osudem, nikdy nepřestanou žasnout nad tím, čím vším je nečekaně ta zdánlivě stokrát zpívaná písnička překvapí. Za oponou starobyklých náměstí, paláců, křivolakých uliček, parků a nábřeží se odehrávají dramata i frašky, romantické operety i symfonické básně s ohlušujícím vířením tympánů historie. Z lógru kavárenských hrnků se věští pohoda a vrchní jen někdy, spíš položertem, varovně zvedne prst, protože ví, že kdo jednou ochutnal, do smrti penízkem lásek platí.

Zeptejte se malíře, historika, baletního mistra, vodohospodáře, spisovatele, převora kláštera, architekta, fotografa, herce, věhlasného botanika nebo olympijské vítězky, z každého se rázem stane průvodce malebnými zákoutími skrytých pocitů. Nezáleží, zda ty pocity voní jarem, palačinkou milostných dobrodružství na pánvičce léta, zda pro výrazy berou barvy podzimu, nebo zda se až po bradu přikrývají náhlým tichem zimních bílých střech. Nezáleží na tom, je-li prostřen ubrus všední či sváteční. Do důlku vzpomínek cvrnkají kuličky slov jednu za druhou. Při pohledu na panorama města přibývá sice skleněnek, ale ty staré, barevné, z hlíny a kamenů se kutálejí po Starých zámeckých schodech jako slzičky štěstí. Byl to nepochybně šťastný nápad vydat další knihu pražských inspirací. A pokud se vám bude zdát, že těch pohledů na naši Prahu mohlo být víc, vyjděte po stopách vypravěčů a další stránky dopište sami. Když se náhodou potkáme, usmějeme se na pozdrav a shovívavě pozvedneme skleničku na počest bláhových básníků života. A na Prahu, domovnici durdíci se nad pošlapanými schody, bohyni a ochránkyni beránků našich radostí, matku, hojící laskavou dlaní kolena rozbitá realitou, milenku pohrávající si s naším srdcem jako klaun s barevnými míčky.

František Novotný

BOHUMIL BAŠTECKÝ

evangelický farář

Jak Praha šla mým životem

Narodil jsem se v Hrdlořežích, maminka mi to jako klukovi vyprávěla. Na jaře v pětáctýřicátém prý na mne při náletu spadly necky v prádelně a já si tehdy prý mohl vyřvat duši, jak jsem se lekl. Nevím ale, jestli to tak opravdu bylo. Možná jsem o podobnou příhodu někde zavadil, líbila se mi a já ji zahrnul do svého životopisu. Pravdou je, že do chlívku „místo narození“ píšu Praha, zatímco moje první dětské vzpomínky patří Mladé Boleslavi, kam jsme se odstěhovali, když nám vybombardovali barák. To je tedy ta moje první Praha – někde na okraji města i vzpomínek i snů.

Tu druhou Prahu si už pamatuju docela dobře. Je mi dvacet – a to je Praha divadel a hospod. A taky kolejí, občas i dívčích. A jeden jasný obraz – Divadlo Na Zábradlí – a já se ucházím o místo kulisáka. Václav Havel se mě ptá, jestli mám řidičák, že bych prý mohl jezdit s Černým divadlem. Já, vyučený automechanik, ho neměl. Často mě napadlo, jestli jsem tady neminul podstatnou životní křižovatku.

Pak je tu Praha roku 68. Je ze mne student bohosloví, bydlím na semináři v Jirchářích, a protože se všechno mění – přichází svoboda i do semináře. Kousek od Jirchář je hospoda „U Fleků“ a taky vinárna „U Šupů“, takže se usilovný svatý život studia theologie míchá občas s bolením hlavy. A Praha je často ta noční, kdy se chodí a diskutuje – a přednášky začínají příliš brzy, aby člověk stihnul ty první.

Ta moje další Praha se objevuje po dvaceti letech. Sloužím tu jako farář a zdá se, že už tu zůstanu. Bydlím na Klamovce a v Košířích, začínám si zvykat a chovám se jako doma. Krásy Prahy a tajemné kouty nechávám na později, není čas a navíc – jsem přece doma a ono to nikam neuteče. Chyba! Praha zůstane, odejdu já, a tak se dívám na „moje město“ z jižní Moravy, i když mě stále bydlíšťe je v Hostivaři. Zatím.

Co se mi nejspíš vybaví, když řeknu Praha? Kostel U Martina ve zdi. Je tu tajemno uprostřed neživějšího centra, ten kostel jsou ale pro mne především lidé. Známi, bližní, společenství. Já totiž byl a jsem vždycky víc na lidi než na zákoutí. A Praha se mne dotýká spíš v lidech. Je krásná o to víc.

Hodonín 30. března 2004